Lumi és a csiklandós mézeskalács

Advent negyedik vasárnapján megelevenedik egy görbe lábú mézeskalács-emberke. Folyton nevet és ficánkol, ezért eleinte mindent feldönt. Lumi rájön, hogy a falunak éppen rá van szüksége.



Advent negyedik vasárnapján már kora reggel méz és fahéj illata töltötte meg Lumiék házát. A nagymama nagy tál tésztával érkezett, Lumi apukája pedig előkészítette a sodrófát és a süteményformákat.

A polcon már szépen zöldellt a Luca-búza, és mellette pihent a kis ezüst csengő, amely az elmúlt vasárnapokon néha egészen halkan megcsendült, de mindig Lumi háta mögött.

„Szerinted ma végre megszólal?”, kérdezte Lumi kistestvére.

„Ki tudja?”, mosolygott a nagymama. „Ez a csengő mindig is szerette a meglepetéseket.”

Lumi közben lelkesen szaggatta a mézeskalácsokat. Csillagokat, szíveket és apró házikókat készített, a kistestvére pedig egy egész sor mézeskalács-emberkét.

Az egyiknek kissé görbére sikerült a lába.

„Ez biztosan sokat fog botladozni”, nevetett az apukája.

Amikor a sütemények kisültek, a nagymama a tepsit a konyhaasztalra tette hűlni. Lumi kistestvére közelebb hajolt, és óvatosan ráfújt a görbe lábú mézeskalács-emberkére.

„Hihihi! Ne csináld!”

Meglepetésében majdnem leejtette a kezében tartott poharat.

„Lumi! Ez a mézeskalács beszél!”

A mézeskalács-emberke felült a tepsin, és vidáman lóbálta a lábát.

„Beszélni is tudok, de nevetni sokkal jobban!”

A nagymama közelebb hajolt, mire a mézeskalács-emberke még hangosabban kacagott.

„Hihihi! A hajad csiklandoz!”

„Nahát!”, csodálkozott a nagymama. „Már sok száz mézeskalácsot sütöttem életemben, de ilyen eleven mézeskaláccsal még nem találkoztam!”

Amikor a nagymama cukormázzal mosolyt akart rajzolni az arcára, a kis mézeskalács annyira ficánkolt, hogy a fehér vonal az orra alá csúszott.

„Bajsza lett!”, kiáltotta Lumi.

„Mégpedig cukorból!”, örvendezett a mézeskalács-emberke. „Remélem, nem kell mindennap megborotválnom!”

Lumi úgy nevetett, hogy alig bírta tovább díszíteni a süteményeket.

A nagymama ekkor egy nagy tálcát vett elő.

„Mit szólnátok, ha idén mézeskalácsfalut építenénk? Házikókkal, utcákkal és egy kis térrel a közepén.”

A gyerekek boldogan nekiláttak.

A házikók cukormázból kaptak havas tetőt, a kerítéseket ropiból építették, a kis tér közepére pedig egy hatalmas mézeskalácsfenyő került.

„És én hol fogok lakni?”, kérdezte a görbe lábú mézeskalács-emberke.

„Ebben a házban!”, mutatott Lumi egy apró épületre. „Még ablaka is van.”

„Nagyszerű! Akkor rögtön megnézem!”

A mézeskalács-emberke besurrant az ajtón, de a bajsza hozzáért a falhoz.

„Hihihi!”

Úgy nevetett, hogy kifordult a házból, és egyenesen nekigurult a kerítésnek. A ropik szanaszét repültek.

„Jaj, a kerítésem! Nem tudsz egy percig nyugton maradni?”, kiáltotta Lumi kistestvére.

„Bocsánat! Nem akartam!”

A mézeskalács-emberke feltápászkodott, de ekkor a tacskó jelent meg az asztal mellett. Megérezte a finom süteményillatot, és kíváncsian felemelte az orrát.

„Vigyázz! Egy óriási kutya!”, kiáltotta a mézeskalács-emberke.

A tacskó erre büszkén kihúzta magát, és hangosan vakkantott.

A mézeskalács-emberke ijedtében felugrott a ropikerítés egyik megmaradt oszlopára.

„Hihihi! Ez csiklandozza a talpamat!”

A tacskó hiába ágaskodott az asztal mellett, a tálca túl magasan volt neki.

A következő pillanatban már a mézeskalácsfenyő alatt hempergett, miközben a cukorhó a fejére hullott.

„Most úgy nézel ki, mint a nagymama!”, nevetett Lumi kistestvére.

A nagymama a saját ősz hajára pillantott, majd elnevette magát.

A kis mézeskalács azonban már kevésbé volt vidám. Bárhová ment, feldöntött valamit. Hiába próbált óvatosan lépkedni, még a cukormázas út is csiklandozta a talpát.

Végül leült a tálca szélére.

„Azt hiszem, én nem tudok egy rendes faluban lakni”, sóhajtotta.

Lumi mellé telepedett.

„Miért ne tudnál?”

„Mert a házaknak mozdulatlanul kell állniuk, én pedig mindig nevetek és ficánkolok. Még egy kerítést sem tudok épségben hagyni.”

Lumi a mézeskalácsfalura nézett.

Valóban szép volt. Apró házikók sorakoztak az utcák mentén, a fenyőn cukorgyöngyök csillogtak, a háztetőket hófehér máz borította.

Csak éppen valami hiányzott belőle.

„Tudod mit?”, kérdezte Lumi. „Szerintem ennek a falunak nem még egy házra van szüksége.”

„Hanem mire?”

„Valakire, aki életet visz bele!”

A mézeskalács-emberke értetlenül nézett rá.

Lumi a nagymamához fordult, és elmondta az ötletét. Együtt készítettek egy széles, kanyargós utcát a házak között, amelyen a kis mézeskalács kényelmesen végigsétálhatott. Az út mentén kis padokat és cukorkából készült lámpásokat helyeztek el.

„Ez mind az enyém?”, kérdezte a mézeskalács-emberke.

„Bizony! Most pedig mutasd meg, hogyan szoktál sétálni!”

A mézeskalács-emberke felállt, és elindult a cukormázas úton.

Az első lépésnél kuncogott. A másodiknál már nevetett, a harmadiknál pedig úgy csiklandozta a talpát a cukormáz, hogy magától táncra perdült.

Végigpörgött az utcán, megkerülte a fenyőt, majd egy hatalmas kacagással lehuppant a tér közepén álló padra.

„Hát ez csodálatos!”, kiáltotta.

Lumi kistestvére tapsolni kezdett.

„Ő lesz a falu táncosa!”

„Inkább a polgármestere!”, javasolta az apukája. „Egy ilyen vidám faluban igazán szükség van rá!”

„Akkor polgármester leszek!”, jelentette ki a mézeskalács-emberke, és büszkén megigazította a cukorbajuszát.

Ettől kezdve senki sem kérte, hogy maradjon nyugton. Lumi még a tér szélén is hagyott neki egy üres helyet, ahol kedvére táncolhatott anélkül, hogy fellökné a házakat.

Amikor elkészültek, a mézeskalácsfalut az ablak melletti asztalra tették. A délutáni fényben a cukormázas tetők úgy ragyogtak, mintha igazi hó borítaná őket.

Este a nagymama meggyújtotta az adventi koszorú negyedik gyertyáját. Lumi kistestvére megszámolta a lángokat, majd elégedetten bólintott.

„Most már mind a négy ég. Mindjárt itt a karácsony!”

Lumi odalépett a kis ezüst csengőhöz, és elmesélte neki a mézeskalács-emberke különös kalandját. Aztán visszatért az asztalhoz.

A görbe lábú mézeskalács-emberke éppen a házikók között sétált, és halkan kuncogott magában.

„Tudod, Lumi”, szólalt meg, „reggel még úgy hittem, mindenki azt szeretné, ha abbahagynám a nevetést.”

„És most?”

„Most már van egy egész falum, ahol mindenki szeret!”

Lumi óvatosan a tenyerébe vette, és gyengéden megölelte.

A mézeskalács-emberke elcsendesedett.

„Most nem csiklandoz?”, kérdezte Lumi.

„Nem”, felelte csodálkozva. „Ez egészen más érzés.”

„Milyen?”

A mézeskalács-emberke egy pillanatig gondolkodott.

„Olyan, mintha belülről melegítene valami. Pedig nem is vagyok a sütőben.”

Lumi elmosolyodott, és visszaültette a kis padjára.

Lumi kistestvére közben kiszaladt a tacskóval a folyosóra. Ekkor a polc felől egészen halk csilingelés hallatszott.

Lumi hátrafordult.

A kis ezüst csengő ugyanott állt, ahol mindig. Mellette a Luca-búza zöld hajtásai hajladoztak a meleg levegőben.

A nagymama is a csengőre pillantott.

„Hallottad?”, súgta Lumi.

A nagymama bólintott, és titokzatosan elmosolyodott.

„Úgy látszik, ő is örül a karácsonynak.”

A mézeskalács-emberke a kis padján üldögélt, és boldogan lóbálta görbe lábát.

„Csak azt nem értem”, szólalt meg, „hogy ha ez a csengő ilyen szépen tud énekelni, miért hallgat egész nap?”

Lumi nevetett.

„Talán egy kicsit félénk.”

A mézeskalács-emberke elgondolkodott, aztán a polc felé kiáltott.

„Ne aggódj! Ha szeretnéd, megtanítalak nevetni!”

A csengő nem felelt.

De amikor a nagymama elfújta a gyertyákat, és mindenki elindult lefeküdni, a sötét konyhában még egyszer, egészen halkan megcsendült.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mit gondolsz, miért szomorodott el a mézeskalács a tálca szélén?
2. Mit csinált Lumi azért, hogy a mézeskalácsnak jó helye legyen a faluban, és mit gondolsz, miért esett ez jól neki?
3. Te mit csinálsz nagyon szívesen, akkor is, ha néha valaki azt mondja rá, hogy túl sok?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-csiklandos-mezeskalacs/